

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.852/2011/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a másodfokú eljárásban Dr. Kiss Miklós ügyvéd ügyintézése mellett a Dr. Kiss Miklós Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek - a Dr. Tordayné dr. Dóczy Judit ügyvéd (cím) által képviselt I.rendű alperes neve I. rendű és II.rendű alperes neve II. rendű (mindketten: alperesek címe) alperesek ellen kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 10.P.20.224/2010/44. sorszámú ítélete ellen az alperesek által 45. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, mellőzi az alperesek illetékfizetésre kötelezését.

Kötelezi az alpereseket, hogy 15 nap alatt egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 27 000 (Huszonhétezer) forint általános forgalmi adót tartalmazó 127 000 (Egyszázhuszonhétezer) forint fellebbezési költséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes a **J.** söröző vendégeként ismerkedett meg az ott dolgozó I. rendű alperessel. A hitelképtelen I. rendű alperes megkérte a felperest, hogy részére vegyen fel hitelt, és vállalta, hogy annak törlesztő-részleteit ő fogja fizetni. A banki iratok szerint az ügyfél kérelme alapján történt a területileg illetékes d.-i fiók helyett az ügyintézés a b.-i fiókban. A hitel a **hitelintézet** b.-i fiókjában történő intézésében közös ismerősük, Dr. **L. E.** ügyvéd volt a segítségükre. Ennek során a 2007. június 22-én keltezett banki kockázatfeltáró nyilatkozatot, valamint a hitelbiztosítéki érték megállapítás megrendeléséhez a hiteligénylő nyilatkozatát tanúként az I. rendű alperes és Dr. **L. E.** írták alá.

A felperes 2007. július 12-én kötött devizában nyilvántartott 4 300 000 forint lakáshitelre kölcsönszerződést a **hitelintézet** Jelzálogbank Zrt. és a **hitelintézet** és Kereskedelmi Bank Nyrt. hitelezőkkel a **d.-i ...78/../. .** helyrajzi számú lakásingatlana felújításának a finanszírozására. A 180 hónap futamidejű, 2022. július 31-i lejáratú kölcsön ügyleti kamata változó, a szerződés aláírásakor évi 3,95 %, a kezelési költség évi 2,040 %. A szerződés

szerint a törlesztés a felperes hitelező banknál vezetett lakossági folyószámlájáról történik. A kölcsön biztosítéka a felperes **d.-i ...78/../. .** helyrajzi számú tehermentes ingatlana volt. A fizetési késedelem esetére kikötött késedelmi kamat mértéke az ügyleti kamat és kezelési költség a Ptk. 301. §-ának (2) bekezdése szerinti kamatmértékkel növelt összege. A szerződést Dr. **T. K. b.-i** közjegyző foglalta okiratba.

A felperest a hitel felvételekor az alperesek elkísérték a **hitelintézet** fiókba, a kifizetett hitelösszeget a felperes az I. rendű alperes házastársa, a II. rendű alperes részére adta át. A felperes 2007. június 25-én nyitott **hitelintézet** lakossági folyószámlájára történt július 13-án a bankhitel kiutalása, majd ugyanaznap e számláról fióki kártyával a készpénz felvétele 4 130 000 forint összegben. A felperes e számlájáról történt 2007. július 13. és 2008. augusztus 5. között a törlesztés a hitel aktuális törlesztő-részletének a bank részéről történt leemelésével. A törlesztés forrása a számla javára a törlesztés időszakában havi rendszerességgel a bank **D., H.** utcai fiókjában történt pénztári készpénz befizetés útján biztosított fedezet volt.

Dr. **L. E.** a felperes kérésére a felperes **hitelintézet**-el kötött szerződése alapján a felek kölcsönszerződését írásba is foglalta, azt azonban csak a felperes írta alá.

A **hitelintézet** Bank Nyrt. törlesztés hiányában a szerződést 2009. január 8-án azonnali hatállyal felmondta. A felperes a hitelt 2009. február 6-án 3 000 000 forint, 2009. március 18-án 2 832 279 forint megfizetésével kiegyenlítette. Ezt követően 10 586 forint túlfizetés a számláján jóvá lett írva. A felperes a felmondott bankhitel kiegyenlítése érdekében eladni kényszerült a **d.-i ...78/../. .** helyrajzi számú társasházi lakását. A végtörlesztés a felperes által kötött adásvételi szerződés szerint az eladók részéről a felperes folyószámlájára fizetett vételár terhére történt.

A felperes keresetében az alpereseket egyetemlegesen kérte kötelezni 5 584 130 forint és annak 2009. március 9-től esedékes késedelmi kamatai megfizetésére kölcsön és kártérítés jogcímenen.

A felperes kereseti tényállítása szerint a kölcsönt az I. rendű alperes részére vette fel, az annak feltételeivel egyező megállapodásukat Dr. **L. E.** ügyvéd írásba is foglalta, azonban az aláírástól az I. rendű alperes elzárkózott. A hitel intézése azért történt a **hitelintézet B.-i** Fiókjában, mert az ügyvédnek ott volt ismerőse. Megállapodásuk szerint a banki kölcsön részleteinek helyette történő törlesztésével az I. rendű alperes csak 2008 augusztusáig teljesített. Azt nem tudta, hogy az I. rendű alperes a törlesztést bankkártyával pénzkidó automatánál vagy készpénzzel teljesítette-e. A felperes perbeli nyilatkozata szerint a számlához a bank által biztosított Maestro típusú bankkártyát is átadta az I. rendű alperesnek, aki azt 2008 őszén postán juttatta vissza részére.

Az alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Tagadták közreműködésüket a felperes hitelének a felvétele során, annak I. rendű alperes által történt törlesztését, a felperessel a kölcsönszerződésük létét, és hogy a kölcsönösszeget a II. rendű alperes részére átadta a felperes.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében az alpereseket egyetemlegesen kötelezte 5 584 130 forint, ebből 3 000 000 forint után 2009. március 9-től, 2 584 130 forint után 2009. március 18-tól a kifizetés napjáig esedékes késedelmi kamatok megfizetésére. Kimondta, hogy a II. rendű alperes a tartozásért a házassági közös vagyonból reá eső rész erejéig köteles helytállni. Kötelezte az alpereseket az államnak 335 000 forint le nem rótt kereseti illeték megtérítésére.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes a 4 300 000 forint banki kölcsönt azért vette fel, mert arra az I. rendű alperes anyagi nehézségei miatt nem volt képes. A felvett kölcsönt a felperes az I. rendű alperes házastársának, a II. rendű alperesnek adta át. Szóbeli megállapodásuk az volt, hogy a felperes hitelének törlesztőrészleteit az I. rendű alperes fizeti meg. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 523. §-ának (1), a 318. §-ának (1) és a 339. §-ának (1) bekezdései, valamint a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján, a perbeli bizonyítékok részletes értékelése és mérlegelése eredményeképpen megállapította, hogy a felperes és az I. rendű alperes között 4 300 000 forint tőkére kölcsönszerződés jött létre. A bizonyítékok közül kiemelte Dr. **L. E.** ügyvéd és **B. Gyné** tanúk vallomásait és azt a körülményt, hogy a felperes hiteligénylése során keletkezett banki iratokban az I. rendű alperes, valamint Dr. **L. E.** tanúkénti aláírása több helyen is szerepel. Dr. **L. E.** tanúvallomása alapján megállapította, hogy az I. rendű alperes törlesztési kötelezettsége a felperes banki kölcsönszerződéséhez igazodott. Az I. rendű alperes szerződésszegést követett el azzal, hogy a felperes felé a kölcsön törlesztőrészleteit nem fizette, ezért a felperes a szerződést alappal felmondhatta, ezzel a később esedékes részletek lejárttá váltak. A felperest az általa megjelölt összegű kár is érte azáltal, hogy banki kölcsönszerződése felmondása miatt saját ingatlanát kénytelen volt értékesíteni. A felperes azért kényszerült a kölcsön visszafizetésére, mert az I. rendű alperes a közöttük létrejött kölcsönszerződést megszegte. Ebből eredően a felperes kártérítés címén érvényesíthette perbeli igényét az általa **hitelintézet** Nyrt. felé megfizetett teljes összeg erejéig. A felperest a kár 3 000 000 forint erejéig 2009. február 5-én, 2 832 279 forint erejéig 2009. március 18-án érte, így az alperesek kamatfizetési kötelezettsége, figyelemmel a Ptk. 360. §-ára is, ezen időpontoktól keletkezett. A II. rendű alperes helytállási kötelezettsége mértékét a Csjt. 30. §-ának (2) és (3) bekezdése felhívásával állapította meg arra tekintettel, hogy a II. rendű alperes a kölcsönszerződésben félként a felperes előadása szerint nem vett részt, így házastársa tartozásáért felelőssége korlátozott. A perköltség viseléséről a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján döntött arra figyelemmel, hogy a felperes keresetét 5 832 288 forintról szállította le 5 584 130 forintra, így részben pervesztessé vált. Az alperesek illetékben marasztalása indokául arra hivatkozott, hogy a részükre az eljárás során engedett költségmentességnek nincs visszaható hatálya.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést. A fellebbezési ellenkérelmük elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, a kereset elutasítására, másodlagosan a hatályon kívül helyezésre irányult. Az elsőfokú eljárásban visszavont bizonyítási indítványukat a kölcsönszerződés készítése időpontjának a megállapítására fellebbezésükben ismét előterjesztették. Az alperesek fellebbezési érvei szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a bizonyítékok helytelen értékelése következtében nem megalapozott. Álláspontjuk szerint az önmagával és az iratokkal is

ellentmondásba kerülő Dr. **L. E.**, és az I. rendű alperessel haragos viszonyban álló **Bné** tanúvallomására nem lehetett tényállást alapítani. **Bné** tanúvallomásából kiemelték, hogy nem helytállóan állította az I. rendű alperes munkaviszonya megszűnésének okaként, hogy munkahelyéről elküldték, mert az közös megegyezéssel szűnt meg. Konkrét adat hiányában elfogadhatatlan számukra az az ítéleti megállapítás is, hogy az I. rendű alperes másoknak is tartozott. Indokaik szerint nem lehetett volna az I. rendű alperes terhére róni tagadását a hitel felvételében történt közreműködését illetően arra hivatkozással, hogy tanúként aláírt két okiratot. Ezt Dr. **L. E.** tanú sem ismerte el. Érveik szerint az ítélet megalapozatlan amiatt is, hogy a kölcsönszerződés nem lett írásba foglalva, a felperes által aláírt irat legfeljebb a kölcsönadási szándékáról szól. Nem vitatták, hogy kölcsönszerződést szóban is lehet kötni, de annak vitatása esetén azt bizonyítani kell, amelyre **Bné** tanúvallomása nem alkalmas. A tanúvallomás hiteltelenségét támasztja alá az alperesek szerint a felperes hivatkozásának a hiánya arra vonatkozóan, hogy az I. rendű alperes a tanúnak a kölcsönvételt elismerte. Az elsőfokú bíróság terhére rótták, hogy a banki folyószámla-kivonataik alapján nem azt állapította meg, hogy a felperes nem bizonyította azon állítását, hogy a banki hitelt az I. rendű alperes törlesztette. Nem bizonyított az sem, hogy a II. rendű alperes vette át a hitelt a felperestől. A felperes erre vonatkozó állítását életszerűtlennek ítélték arra a körülményre tekintettel, hogy a felperest szerinte az I. rendű alperes is elkísérte. Kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás alapjául a felperes életszerűtlen és változó előadásait fogadta el. Példaként hivatkoztak a hiteltörlesztéshez biztosított bankkártya sorsára tett felperesi előadásokra. Életszerűtlennek tartották azt is, hogy a törlesztés hiánya miatt a felperes nem intézkedett az I. rendű alperes felé, az általa állított levélben történt felszólítás tényét nem igazolta, a hitelfelvételről ismeretekkel bíró ügyvédet közreműködésre nem kérte fel.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletnek saját helyes indokai alapján történő helybenhagyására irányult.

A fellebbezés kis részben alapos.

Az alperesek fellebbezési kérelme másodlagosan irányult az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére. Tekintettel azonban arra, hogy annak alapossága esetén kizárt az érdemi felülbírálatot megkívánó megváltoztatása az elsőfokú bíróság ítéletének, ezért az ítéletátlának először a másodlagos fellebbezési kérelemről kellett állást foglalnia.

A felülvizsgálat tárgya az volt, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok Pp. 206. §-ának (1) bekezdés szerinti okszerű értékelésével jogszabálysértés nélkül állapította-e meg a kölcsönadás tényét és marasztalta az alpereseket a felvett, de vissza nem fizetett kölcsön miatt.

Az ítéletátl az elsőfokú bíróság által a felek által felajánlott valamennyi bizonyítás lefolytatásával és az annak során keletkezett bizonyítékok okszerű értékelésével és logikai ellentmondástól mentes mérlegelésével megállapított tényállást elfogadta ítélezése alapjául és osztotta annak jogi indokait is. Az indokolás nélkül előterjesztett másodlagos fellebbezési kérelem a Pp. 252. §-ának (1)-(3) bekezdéseiben jelölt okok hiánya miatt nem volt teljesíthető.

Az ítéltábla az érdemet illetően az elsődleges fellebbezési kérelem indokaira tekintettel elsődlegesen annak kiemelését tartotta szükségesnek, hogy a Ptk. 523. §-ának (1) bekezdésében szabályozott kölcsönszerződés konszenzuál és nem reálszerződés, ezért a kölcsönszerződés a felek megállapodásával, a Ptk. 205. §-ának (1) bekezdése szerint a lényeges tartalmi elemekben kölcsönösen és egybehangzóan kifejezésre juttatott akaratnyilvánításával létrejön. A kölcsönszerződés „alakszerűtlen”, így az a Ptk. 216. §-ának (1) bekezdése szerint akár szóban, akár írásban megköthető és a szerződési akarat ráutaló magatartással is kifejezésre juttatható. A szerződés lényeges tartalmi elemei közé tartozik a szerződés tárgyának, a pénzösszegnek a meghatározása. A kölcsönszerződés alapján a hitelező kötelezettsége a kölcsönösszeg átadása, amely részéről a kölcsönszerződés teljesítését jelenti. Az adós kötelezettsége pedig az, hogy ezt az átadott kölcsönösszeget visszafizesse.

Ennek megfelelően a felperes és az I. rendű alperes között a kölcsönszerződés szóban, a felperes részéről a teljesítés érdekében történt hitelfelvételt megelőzően az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tartalommal létrejött.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alperesek fellebbezési érvei nem teszik hiteltelenné, indokaik túlnyomó része a szerződés létrejöttének és tartalmának szempontjából nem is bír jogi relevanciával. Ilyen nem releváns körülmény a felperes tájékoztatlansága a hiteltörlesztés módjáról és az I. rendű alperes munkaviszonya megszűnésének az oka. A felperes terhére rótt intézkedési mulasztás a törlesztés hiánya miatt nincs összhangban az alperesek perbeli védekezésével, ellenkérelmük indokaival. Az életszerűtlenségre vonatkozó fellebbezési érvek pedig jogilag értékelhetetlenek. Az életszerűség ugyanis nem jogi kategória, megítélése szubjektív. A polgári perben a feleket tényállítási és bizonyítási kötelezettség terheli. A felperesnek az általa érvényesíteni kívánt jog alapjául szolgáló tényeket és bizonyítékait, míg az alpereseknek a védekezésük alapjául szolgáló tényeket és bizonyítékait kellett a perben megjelölnie és szolgáltatnia. Az I. rendű alperes meg sem kísérelte a perben annak magyarázatát adni, hogy az elsőfokú bíróság által alappal kiemelten értékelt banki okiratokon miért szerepel tanúként.

Az alapvető elvek körében a Pp. 3. §-ának (5) bekezdésében rögzített rendelkezés értelmében a bíróság a polgári perben alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint felhasználhat minden egyéb bizonyítékot, amely a tényállás felderítésére alkalmas. A Pp. rangsort sem állít fel a bizonyítási eszközök között. A bíróság ezért valamennyi tanú vallomását az értékelés és mérlegelés körébe vonhatja, azt elfogadhatja teljes egészben, vagy csak egy részében. Az elsőfokú bíróság a kereset érdemi elbírálása során a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerint a bizonyítás anyagának mérlegelésekor a felperes és az alperesek előadásait is mérlegelés alá vonhatta.

Az alperesek saját tényállítást nélkülöző, tagadásra korlátozott védekezésével szemben a felperes kereseti tényállítását alátámasztó bizonyítékként a banki okiratokkal összhangban álló, mindkét felet korábban ismerő két tanú az érdemet illetően koherens vallomását az ítéltábla is hitelt érdemlőnek és elfogadatlannak találta. Az alperesek érvei mentén arra

vonatkozó peradat hiányában alappal bármilyen érdekeltségükre, ez okból elfogultságukra következtetni, azt feltételezni nem lehet. Logikailag sem állja meg a helyét a **Bné** elfogultságára történő fellebbezési hivatkozás. Tanúkénti meghallgatásakor az I. rendű alperes 650 000 forint összegű tartozásáért az általa vállalt kezesség miatt a pénzügyi igényérvényesítés fizetési meghagyásos szakban volt. Tudott a követelés I. rendű alperessel szembeni behajthatatlanságáról is. Ezért kezési helytállási felelőssége miatt saját követelésének érvényesíthetőségét is kockáztatta a - vele tanúzását kizáró kapcsolatban nem álló - felperes kereseti tényállítását alátámasztó vallomásával. Nem fűződött más érdeke az I. rendű alperesre hátrányos vallomáshoz, csak az igazmondás kötelezettsége, a hamis tanúzás büntetőjogi jogkövetkezményének ismerete.

Az alperesek által a fellebbezésükben előterjesztett bizonyítási indítvány pedig, azon túl, hogy nem alkalmas sem az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megdöntésére, sem az első fokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására, annak foganatosítása a másodfokú eljárásban a Pp. 235. §-ának (1) bekezdésében megfogalmazott tilalomba is ütközik. Az I. rendű alperes által alá nem írt kölcsönszerződéssel kapcsolatos, a felperes kölcsönadási szándékára vonatkozó fellebbezési értékelés sem foghat helyt. Nincs annak ugyanis okszerű magyarázata, hogy az alacsony jövedelmű felperes miért kívánt volna több milliós összegű kölcsönt nyújtani az arra igényt nem tartó I. rendű alperesnek.

Tény, hogy a szóban kötött szerződés esetén, mint jelen esetben is, a bizonyítás nehézségekre ütközik. A bíróság feladata a tényállás olymértékű feltárása volt, hogy a rendelkezésére bocsátott bizonyítékok Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerinti mérlegelése után hozott döntése kellően megalapozott legyen. Nem vitásan a felperest terhelte a keresete eredményessége érdekében az általa állított tények bizonyításának a kötelezettsége a Pp. 164. § (1) bekezdésében rögzített szabálya alapján, és rá hárult volna a bizonyítatlanságnak, a bizonyítás esetleges sikertelenségének a jog-következménye is.

Az ítélet tábla is osztotta azonban az elsőfokú bíróság helyesen levont jogi következtetéseit, miszerint a bizonyítás adatai a felperes előadását alátámasztották, az alperesek helytállási kötelezettsége fennáll.

Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerint okszerűen és helyesen értékelte a rendelkezésére bocsátott bizonyítékokat és vetette össze azokat a felek előadásával, az így megállapított tényállás logikus következtetésén alapul. Megalapozottan foglalt állást úgy, hogy a bizonyítandó tényekre vonatkozó és az ellenérdekű fél által vitatott állítását a perben bizonyítékokkal a felperes alátámasztotta, a kölcsönszerződés általa előadottak szerinti létrejöttét, tartalmát bizonyította.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének messzemenően eleget tett. Az ítéletében számot adott a felek által rendelkezésre bocsátott valamennyi bizonyíték mérlegelése során irányadónak vett körülményekről, mindazon okokról, amely miatt több bizonyíték közül egyeseket figyelmen kívül hagyott, míg másoknak jelentős bizonyító erőt tulajdonított.

Az elsőfokú bíróság által a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült és indokolásában megjelölt bizonyítékoknak az egybevetése és okszerű mérlegelése alapján megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapítására az ítéltábla a bizonyítás eredményének felülmérlegelésével, iratellenes, vagy kirívóan okszerűtlen, logikátlan, ellentmondásos megállapítások hiányában nem talált alapot. Az elsőfokú bíróság okszerű mérlegeléssel meghozott ítéletét további értékelhető bizonyíték hiányában az ítéltábla másodfokú bírósággént az alperesek fellebbezési érvei mentén érdemben nem változtathatta meg. A jogszerű mérlegelésen alapuló tényállás pedig a másodfokú bíróságot köti, így a másodfokú eljárásban nem volt lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére.

Alapos azonban a fellebbezés az alpereseket illetően marasztaló első fokú ítéleti rendelkezést illetően.

Az elsőfokú bíróság a 2011. május 18-i tárgyaláson hozott 34-I. sorszámú végzésében az alperesek részére teljes személyes költségmentességet engedett. A Pp. 84. § (1) bekezdés a) pontja és a (3) bekezdése szerint a teljes költségmentesség az illetékmentesség kedvezményét is jelenti. A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban tárgyú, a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése szerint a költségmentességben részesült felet - a 15. § (1) bekezdés alapján az eljárást befejező határozatban - nem lehet a meg nem fizetett illeték megfizetésére kötelezni; a 14. § értelmében a 13. § szerint meg nem térülő költséget az állam viseli.

Itt jegyzi meg az ítéltábla, hogy nem volt helye a Pp. 81. § (1) bekezdése alkalmazásának sem, mert a Pp. 132. §-a szerint benyújtott kereseti kérelmében jelölte meg a felperes a követelése megítéltösszekerűségét.

Ebből értelemszerűen az következik, hogy ezt meghaladó részében a keresetlevele idézés kibocsátása nélkül jogerősen elutasítást nyert, a perindítás hatályai csak az újra benyújtott keresetlevélben megjelölt összekerűség erejéig maradtak fenn. Ezt a kereset leszállításaként értékelni nem lehet.

Az ítéltábla a fent kifejtett indokai mentén a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, mellőzte az alperesek illeték fizetésére kötelezését az állam javára.

A fellebbezés azonban a kereset érdemét illetően teljes egészében eredménytelen volt, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az alperesek kötelesek a felperes részére fellebbezési eljárási költség megfizetésére. E címen az ítéltábla a felperes jogi képviselőjének a munkadíját számolta el, melynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, az (5) és (6) bekezdése alapján határozta meg, a 4/A. § rendelkezéseire is figyelemmel. Ennek során mérlegelte azt, hogy a felperes fellebbezési ellenkérelme szóban lett előterjesztve. A fent már kifejtettek miatt a fellebbezési illetéket is az állam viseli.

D e b r e c e n, 2012. március 14.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Kocsis Ottília s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

- kiadó -